

Медаль для прибиральниці

Розповідає Ганна Карпенко з Немішаєвого Київської області.

Коли мені виповнилося 47 років, я знайшла роботу в управлінні Південно-Західної залізниці, де пропрацювала 34 роки. Щоранку я прокидалася о 3:30 і протягом години молилася та читала Святе Письмо. О 4:50 сідала на електричку до Києва.

Щодня я мала прибрати 14 кабінетів. І кожну восьму суботу необхідно було відпрацьовувати. Нічого кращого я не придумала, як просто не вийти на роботу. Прийшовши в понеділок опісля, я вирішила сходити до начальника, а їх у мене було аж три.

Зайшла до найголовнішого в кабінет і кажу: “Я віруюча людина, читаю Біблію, яка забороняє мені працювати в суботу. Я не проти відпрацьовувати в інший день”. Він посміхнувся і сказав: “Ганно Василівно, ідіть працюйте”. З того дня до мене ніколи не було запитань, де я була в суботу. Усім дуже подобалося, що після мого прибирання кабінет у прямому сенсі блищав.

Після 25 років праці вирішила піти на пенсію, але весь відділ разом із начальниками вмовили мене залишитися ще на 9 років. За час своєї роботи в залізничному управлінні Господь через мене привів до церкви одного чоловіка і двох жінок.

Цікавий досвід трапився саме з цим чоловіком. Він щодня палив так багато цигарок, що на тому місці, де він стояв на вікні залишався чорній слід від цигаркового диму. І одного разу, витираючи це вікно, я промовила до нього: “У вас на серці така ж чорна смола, як на цьому вікні”. Він був головним інженером у нашому управлінні. Й після того, як я подарувала йому книжку «Як кинути палити», він купив Біблію і став членом Адвентистської церкви.

Багато людей питали мене, чи не вважаю я роботу прибиральниці другорядною чи низькою. Кожному із них відповідаю: щоб ви не робили, робіть усе як для Бога та відкривайте людям

найцінніше, що є в цьому житті – вістку про Його спасіння.

Одного разу нашій співробітниці збирали кошти на день народження. Я теж дала 50 грн. Запросили мене на бенкет. Я зайшла й побачила, що вони розливають самогон, який одразу запропонували й мені. Я встала і сказала: “Я віруюча людина”. Вони швидко заховали пляшки з горілкою під стіл, а я заспівала іменинниці християнську пісню і побажала їй Божих благословень. Це був той день, коли кожний співробітник почув про мої переконання.

Коли мені виповнилося 82 роки, я повідомила керівництво, що більше не буду працювати, так кожний із моїх начальників особисто просив мене залишитися ще на декілька років, бо вони не готові відпустити мене. Але я промовила, що дійсно іду на відпочинок.

В останній день моєї роботи шеф та усі співробітники Південно-Західного залізничного управління під гучні оплески вручили першу та останню в Україні медаль за доблесну працю прибиральниці, яка виконувала свою роботу як для Бога.

Щомісяця я ходжу в міську раду і розношу там газети. Особисто подарувала Біблію голові сільської ради.

Моїм життєвим девізом у 87 років залишаються слова, які я повторю кожному: "Тільки з Богом, де б я не була і щоб я не робила".

Підготувала Валентина Куриляк